



*Нека да започнем с най-тривиалния, но въпреки това пиперлив въпрос, който се задава на всеки автор: **Защо пишете? Какво е за вас литературата: призвание, работа, хоби ..?***

Не съм от авторите, които се чувстват длъжни да пишат по няколко стихотворения дневно или поне седмично. Не че не го мога. Но аз пиша рядко – три до пет стихотворения годишно. Не публикувам всичките. Ако нещо трябва да остане, то нека да остане без да пов-

таря другите ми в творби. В тази работа няма норма или поне не бива да има.

Работя, като...

Непрекъснато се връщам към написаното – поправям, изглаждам, доизпипвам... Често с месеци или години. Стихотворението трябва да узрее, да налее форми и цвят, да засвети със собствена светлина и да се откъсне от теб, да не ти позволява да го докосваш повече. Така разбираш, че вече е станало и трябва да го оставиш на съдбата му.

За последно плаках, защото...

Това е много лично и няма отношение към написаното или ненаписаното от мен.

Ще променя мналото си, защото...

Човек не може да промени ми-

налото си. Не можеш да си сложиш силиконови подплънки за по-добра биография и да подмениш трагедиите в емоционалната си ДНК. Друг е въпросът с бъдещето. Но това вече е друг въпрос, нали.

Ако имах двойник...

Защо „ако“? Разбира се, че имам двойник и животът ми с него е труден и противоречив. Двойникът е зад всяко мое решение, зад всяка изречена или написана дума, той е вечното съмнение и вечното любопитство. Огледалото, което ми показва кой и какво съм всъщност.

Не ми стига смелост за...

признанията колко съм раним понякога... Сам си ближа раните мълком.

Никога няма да опитам...

да живея с категоричното „никога“..

Моята рецепта за успех е...

Внимавай как пишеш. Никой няма да напише твоите стихотворения. И никого не можеш да виниш за тях.

На кой въпрос искате да отговорите, но никога не ви го задават?

Не ме питат как оценявам труда си. Не че гоня хонорар, но...

Критиката по мой адрес я...

считам за право на читателя. Мисля над нея до колкото мога добронамерено, но не и без резерви от хигиенно естество.

Най-добрият и ценен съвет е...

съветът навреме. Обикновено е труден.

Звездната болест заразна ли е?

Да, за хората, лишени от чувство за самокритичност. За хората, които нямат достатъчно знания и култура да преценят нивото си.

Кои са Вашите критерии за добра литература? Какви характеристики трябва да притежава един литературен текст, за да го определите като такъв?

Добрата книга те хваща за сърцето като внезапна любов – не искаш да се откъснеш от нея, радваш се на всяко откритие, бързаш да го



споделиш с всички. Имам много любими книги и автори, но най-много ценя тези, които ме карат да ги препрочитам след време – Борис Христов, Йордан Кръчмаров, Христо Фотев, Иван Пейчев...

Съвременник или класик...

Какво значение има? Днешният съвременник е потенциалният утрешен класик. Въпрос на време и талант е.

Сега или утре...

По-добре сега. Утре е много неопределено понятие.

Бързо или утвърдително...

Без компромиси.

Какво е България?

Моят литературен хабитат. И всичко останало, което не може да се обясни с хиляди думи, но живее в гърдите ми – горе, вляво.

Четете ли е-книги?

Чета и е-книги.

Продължете изречението Е-същност е... възможност. А същността на всяка възможност е да вземеш ново решение.

